

Scriitorul Petru Demetru Popescu s-a născut pe 29 iulie 1929, în comuna Vâlcănești, județul Prahova. Tatăl său Dumitru Popescu s-a născut pe 22 august 1889, în comuna Herești - Ilfov, învățător. A decedat pe 11 iulie 1982. Mama - Ecaterina (născută Popescu) la 31 iulie 1889 în orașul Ploiești, județul Prahova, învățătoare, publicistă, a decedat pe 14 septembrie 1982.

Pseudonime: Petru Demetru Popescu (pseudonimul principal, cu care a semnat toate publicațiile sale (cărțile). În diferite reviste și ziare a folosit și pseudonimul Petrea Dorobanțu.

Debut literar: versuri în revista "Curierul liceului", editată de liceul "Sf. Petru și Pavel" din Ploiești, 1939 (la 10 ani).

Debut editorial: "Radu de la Afumați", monografie istorică la Editura Enciclopedică Română, 1969; literar: "Ca ei să fiți!", povestiri, Editura Militară, 1972.

Colaborări: Curierul studentului, Studentul român, Tânărul scriitor, România liberă, Scânteia tineretului, Munca, Gazeta învățământului, Viața militară, Apărarea patriei, Șoimii de veghe, Opinia, Flamura Prahovei, Veac nou, Luceafărul, România literară, Cadran, Viața românească, Tribuna școlii, Îndrumătorul cultural, Pentru pace, Femeia, Cinema, Magazin, Revista învățământului liceal și tehnic profesional, Revista învățământului primar, Vremea, Informația Bucureștiului, Albina, Geneze, Scara, Paradox, Destine, Literatorul, Axa, Argeș, Calendarul familiei (1998), Revista română de versuri și proză, Aldine (supliment săptămânal al ziarului România liberă), Națiunea (fondator Iosif Constantin Drăgan), Observatorul cultural, Prietenul albanezului, Coloana infinitului (Timișoara), Biblioteca Bucureștilor, Satul natal (Asociația Nova Internațional), Lamura (Craiova), Crinul satelor, Biserica de lemn (revistă de literatură și artă), Bucureștiul literar și artistic ș.a.m.d.

Între marii scriitori cu care a fost prieten, s-a aflat și Nichifor Crainic, autorul cunoscutului volum de poezii dedicate scriitorilor martiri ai regimului comunist. Mi-a relatat emoționanta vizită la spital unde N. Crainic își aștepta sfârșitul.

Atașez cele invocate de Petru Demetru Popescu sub titlul "Clipa ultimului examen". Clipa ultimului examen In memoriam scriitorului Petru Demetru Popescu Aflat în vizită la spital, unde scriitorul Nichifor Crainic, era grav bolnav, Petru Demetru Popescu a fost surprins când acesta i s-a adresat astfel: -Știi de ce am eu nevoie acum?

-Nu știi! A răspuns simplu.

-Aș dori să-mi dăruiești, cu ocazia vizitei dumitale, o floare! A tresărit. Gândea, în clipa aceea că făcea aluzie la faptul că venise cu mâna goală. Dar nu era asta... Pentru un poet - reluă - floarea înseamnă poezie. Dăruieștemi câteva versuri din inima dumitale, așa cum mă vezi acum... i se adresase rugător... Așadar venise clipa ultimului examen.

Nu putea să-l refuze. Dar vai, Doamne, voi fi inspirat? - își spusese în gând. Avea la dânsul tot ce-i trebuia. Mai bine zis ce-i trebuia pentru a scrie: bloc notes și stilou. Îi mai trebuia inspirația. Nichifor Crainic i-a zis însă diplomatic:

-Până te gândești și scrii, eu închid puțin ochii! Și, într-adevăr, îi închisese și se cufundase în somn. Sau doar se prefăcea că doarme. Profitând de ocazie s-a apucat să scrie:

Răstignita pasăre

Sumete umerii încă,
Spre a fi Demiurg,
Rostul ei e să zboare
Pe pământ nu-s albastre tării,
Nici aripi și izvoare,
Nu-s lumini și nici cântec de îngeri,
În zadar te frământă
Și te zbați ca să sângeți,
Nu-ți lipsește nici hrana
Și nici vin rubiniu,
Poate nici nestemate,
Poate nici tot ce-i viu
Dar aici pe pământul unde pier muritorii,
Se amestecă lutul cu speranța și zorii
Mai ales însă știi
E aici colivia
Tot cu gratii de fier, să-și arate tăria

Tu nu poți ca să stai gătuț în zăvoare

Orice pasăre e gata într-una să zboare
Și sfarmi iute a ta închisoare de lut
Și te avânți în țării unde tu te-ai născut,
De-acolo-n azur te înconjură saltul,
Pe pământ ești bogat, da-ți lipsește înaltul
Chiar de-ar fi ca acolo, pe cărări înspre stele
Să te aștepte o cruce,
La a vieții răscruce,
Iară tu Demiurg,
Să fii pasăre rară,
Răstignită-n amurg.

La rugămintea lui Nichifor Crainic, poetul Petru Demetru Popescu i-a citit poezia. Când s-au despărțit, acesta i-a șoptit: -Să știi că poezia ca și întreaga vizită mi-au făcut mare plăcere. Aveam nevoie de așa ceva. Când am să mă întorc acasă... acasă... acasă... Nu l-a mai văzut. Dar știa că este undeva, într-un noian de albastru și senin, împreună cu Eminescu, citind și recitând, recitând la conurile înalte ale eternității: "Totuși este trist pe lume". Cum îl căuta el pe Eminescu, așa îl căuta și poetul Petru Demetru Popescu avid prin noaptea înstelării...

Și își amintea de versul lui "Unde sunt cei care nu mai sunt?", vers pe care poeta Paula Romanescu l-a dat masivei antologii de poezii dedicate martirilor închisorilor comuniste, traduse impecabil de domnia sa în limba franceză, pe care o am cu prețioasa sa dedicația colegială. Gândindu-se la Nichifor Crainic care i-a fost un minunat prieten, continuă să se întrebe "Unde ești, cel care nu mai ești?". Și-l simțea în înfiorarea versului aproape, tot mai aproape. Un superb poem în proză îi închină mult regretatul scriitor Petru Demetru Popescu, Cuvântului Dumnezeiesc și deplin care, fără îndoială a precedat geneza, crearea Universului. Este vorba de Cuvântul aducător de lumină, speranțe și mai ales de senin. E Cuvântul care nu doar numește realitatea ci o și creează, întrupându-o. Așa se explică primordialitatea Cuvântului, care, în formularea din Cartea Cărilor (Biblia), sună astfel: "La început a fost Cuvântul care era în posesia lui Dumnezeu iar Dumnezeu era Cuvântul..."

Cuvânt aducător de lumină, speranțe și mai ales de senin. S-au năruit tenebre, haosul a rămas în urmă, undeva, departe, cerul, pământul și oceanele au căpătat ființă clară, echilibru și deci armonie și mai cu seamă adevăr... Cuvântul a trecut prin ere în gând, gândul în idee, ideea în faptă". Ajuns sub pana scriitorului Petru Demetru Popescu, în ceea ce putem numi amintire și apoi, în următorul timp, cel al mărturisirii, devine miraculos, învie din uitare, încât, nu e greșit să-l considerăm astfel. Prin mărturisire, amintirile devin o a doua viață. Ne-o demonstrează exemplar acest mare scriitor și om de vastă cultură, în poezia Tu ești mamă!

Tu ești mamă!

Când eram copil odată, mama mea, învățătoare
M-a luat cu ea la școală, doar așa într-o plimbare.
Școala mi-a părut castelul, iară clasa cu ferești
Poza mândră întâlnită într-o carte cu povești.
Ea, ținându-mă de mână, mă purta spre banca-ntâi
Și o scurtă mângâiere mi-așeză la căpătâi.
Banca-naltă, eu mai singur decât cucul mă simțeam
Și-așezat așa pe vârfuri tot la mama mea priveam.
Aș fi vrut să fiu acolo lângă ea și nu aici
Lâng-acești copii din clasă, mult mai mari, dar tot pitici.
Am aflat chiar fiindcă mama tuturor le surâdea
Când știam că numai mie ea acasă îmi zâmbea.
Dar am înțeles că-n clasă mama e învățătoare
Iar eu nu ajunsesem vârsta claselor primare.
Rând pe rând învățătoarea povesti atât de multe...
Inima-mi bătea năvalnic și aprins și ca s-asculte.

Mai apoi pornit-a vremea să alerge fără veste
Unul spuse-o poezie, altul zise o poveste
După un timp, pe care astăzi poate doar l-am tălmăcit,
Clasa-ntreagă, întrebată, a fost pusă la ghicit.
-Dragii mei, să-mi spuneți mie, a-nceput învățătoarea,
Cine muntele-l întrece-n înălțime, iară marea
O întrece în mărime prin atâta bunătate
Ce ființă este-n lume cea mai scumpă dintre toate,
Care mângâie când doare, care cântă când mângâie,
Stând de strajă suferinței pruncilor la căpătâie,
Cine este-acea ființă fără care nu se poate,
Cea mai dragă, cea mai mare și mai bună dintre toate?!
Clasa-ntreagă se gândește...ochii mari, mintea-ncordată,
Un băiat parcă e gata să răspundă... și o fată...
Nu știu ce fior mă prinse și pe mine-ntr-o suflare,
Am uitat că sunt în bancă, mama că-i învățătoare,
Și pe când băieți și fete mâna ridicau în sus,
Eu, cu voce îndrăzneată, cu iubire de nespus,
Le-am luat-o înainte și-am strigat fără de seamă:
-Cea mai scumpă din ființe-n lumea asta...

TU EȘTI, MAMĂ!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Geo Călugăru, membru U.S.R.

*Independența
prin Cultură*